מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

קמב:

דהוא מיית ברישא. והיינו טעמא דכתמר בפ"ק דערכין (דף ז.) לחייבי דזוטרתי מיומיה עיילה ליה טיפתא דמלגלג המות ומתכתא דהכמה ומצא כה בן תשעה מי כו' היינו דוקא כשמתה מן הכרגס שלו היא מתה מחלה כדמפרי' בפ"ק דערכין (ף) (דף ז. וסס) והא דאמר (ב) בהשוחט (חולין דף ל.) דמתה תמו והדר ילדתה היינו מתה על ידי אדם אי נמי על ידי מלאך המות וכגון שנעקר הולד לגמרי אין הולד מת כדאמרינן בפ"ק דערכין (דף ז. וסס) וה"מ כיון דבהגיגה זו נעקר לגמרי היא מיתת ברישא ולא הולד ש"כ אמאי נקט בן יום אחד עובר נמי נוחל ומנחיל וי"ל דבן יום אחד פסיקא ליה למיתני נוחל ומנחיל: **ופרכם** תלתא פרכוסי. ותיפ דגרס עד תלתא פרסי פירוש מהלך שלש פרסאות:

בכור שנולד אחר מיתת האב אין נוטל בחלק בכורה מאי טעמא יביר בעינן. קשה לר"י דאמאי לא מפיק ליה מדילדו לו דלעיל דנפ' ים כסף (בכורות דף מז: וסס ד"ה וילדו) דרים ליה נמי גבי כסף דדרים מיניה כסף שיצא דרך דופן אין נוטל בחלק בכורה ים לומר מי לא דילעיגן כסף מקרא מחמיצה לא הוה מוקי לה' קרא בפשוט ולא בפשוט וכן בפ' יש נוחלין (לעיל דף קכ.) דמפיק מוילדו לו ניחא לטומטום אין ממעט בחלק בכורה ומוהיה הכן הכסף מפיק דכסף טומטום אין נוטל פי שיש התם נמי מי לאו דילעיגן כסף מקרא מחמיצה לא הוה מוקמי קרא דוילדו לו בניס בפשוט ולא בכסף וכשמת מתי שפיר ולא מקשי ממ"ה לא ניפוק דופן חיו ממעט בחלק בכורה מוילדו לו כדמפעטינן בכתובות מיניה לאין בכור יוצא דופן נוטל פי שיש ולא ולמי כל כמה ליכא מדי קלקי לא מוקמי ולא מכסף ולא מפשוט: **והלכתא** המובה לעובר לא קנה. פירש ריב"ם דביומא הכתה מתיליה יכול להיות דהלכה כר' יוסי דתמרינן בפרק אלמנה (יבמות דף מז. וסס ד"ה לוכלין) דהודו לו חכמים לרבי יוסי דמתמר טעמיה לף על פי שלא חזרו כהם נרחה דהלכתא כוותיה כיון דמתמר טעמיה: ושמנה מנים הנותרים יחלקו בין שלשתן לחזקן ושמעון ולוי כל אחד יטול שלש מנים חסר שלים וגם אם יחזור וימות לוי יטול אחיו בחלקו נמצא לחזקן טוטל חרבעה מנים חסר שלים חלק פשיטותו ומחצית של חלק לוי דהיינו מנה ושלים סך הכל ז' מנין וחם היו עשרה אחין יחלקו חלק לוי לעשרה חלקים וחלק בכורה לף יוח מקדמותו: **וילדו לו בניון.** כשנולדו לחזקן אחיו אמר רחמנא למתנת לתת לו פי שנים (דברים כא) חלק בכורה על אחיו שכם אחד מכל עובר הנולד לאחר מיתתו של אב לף קרינא ביה וילדו לו ונגבי חלק בכורה כמאן דליתא דמי ויטול הכבור חלק כפול גדול לפי חסנון אומן אחין הנולדים בחיי אחיו: **כבור הנולד לאחר מיתת האב.** כגון ילדה תאומים זכר ונקבה ויש לו לזכר ב' חלקים ולנקבה חלק אחד ואין לה בנכסי אביה אלא מזונות בלבד ואם מתו הזכר ונשאר הנקבה יורשת את הכל: **יביר בעינן.** וכיון דנולד בחיי אביו לף לחזקו אביו ולף הכירו מימיו הוחיל ורחוי להיכרת אין היכרת מעכבת בו כלל' ורק לכל הלחות בגילה כו' (לעיל דף פא:). בפר"ת: **ות"ם מצמינהו.** לחייבים רב נחמן לרב הונא לעיל (קמח:) האומר חס ילדה חשחי כו': **קרוכה אצל בנו.** וגמר ומקנה בכל לבו חצל לעובר אחר לף קנה: **בגדפתה.** דמן בגדל עיר שנולד בה וכתבי רב שרירא היא מוכרת: **כי עשרה.** לפרקומי למילחת: **והלכתא המוכה לעובר לף קנה.** כרבי יוחנן וכגון שחיו בנו חצל המוכה לעובר שמעו חצמו קנה בדעתו של חדם קרוכה חצל בנו: **נכסי לבני דיבור ניך מינאי.** ולף היתה חצמו מעוברת הלכך לף קנה כדלקמן דכתב"ג לף חמרינן דעתו של חדם קרוכה חצל בנו חלא דמוכה לעובר שחעוברה חצמו כבר ושוב מלחתי כן בפר"ת: **כריס קשיפא.** מחצמו רחשונה: **יקנה כחד כרא כו'.** יקנה כחחד מן הבנים העתידים להולד מחצה זו: **אין חולק לטליא במקום בניא.** לף על גב דבניא לף קנו בכמה מחנה זו לפילו חלק חחד דהא ליתנהו לפילו עובר דיומא דעתו של חדם קרוכה חצל בנו ולא יקנו חלא בחורת ירושה במיתת חבים לפ"ה בריס עליה קנה בכמה מחנה זו חלק חחד מלכד חלקו שיורש עם חחיו: אין חולק לטליא כנגד חחד מהן מולקין בחרבעה חלקים ויטול זה חלק חחד מהן וחחרין ומולקים שלשה חלקים הנותרים לחרבעה ויטול כל חחד חלק חחד בחורת ירושה: **עליה.** תינוק גדול כדחמר בפרק המוכר חת הספינה (לעיל דף פא:) דחמר ר"ש נחמן היכיכא כי הוו מטיילין טליא וטליחא כבר שב חרי בשוקא ולא הוו חטאו: **במקום בניא.** כשיבאו הבנים חת חביהן חית חולק לטליא עמהם לבד ירושתו כדפרישית: **אין חולק לטליא.** חלא חלק ירושה בלבד כדחמרי' [קמא.] דקני כחמור הוא דקחמר ליה קני כחחד מן הבנים שיהיו לו וכי היכי דחינהו לף קנו עדיין חפילו עובר בשעת חתנה חיהו נמי לף קנה שחלית חתנתו בחתנת הבנים: וכרכים

להנשל ממנו לחחיו מן החב. ולף כהדיח חנן לה חלא מדוקיי דהך חתנן נקחן (דף קמח:) נפל הבית עליו ועל חמו כו' דמשמע דחם מת קודם חמו חין יורשי הבן יורשין ממון החם וכיון נוחלין נמי דייקינן לה מחחתם להחשם חת בנה ובן בנו חשמה מי כו' היינו דוקא כשחשחה חת בנה והחשה חת בעלה חבל חם בעל יורש חת חשתו נקבר לף חשתו חת בנה חין בן יורש חת חמו נקבר להנשל לחחיו מן החב. חבל חילו חתה מחלה כדחמרי' בפ"ק דערכין (ב) (דף ז. וסס) והא דחמר (ג) בהשוחט (חולין דף ל.) דמתה תמו והדר ילדתה היינו מתה על ידי חדם חי נמי על ידי מלחך המות וכגון שנעקר הולד לגמרי חין הולד מת כדחמרינן בפ"ק דערכין (דף ז. וסס) וה"מ כיון דבהגיגה זו נעקר לגמרי היא מיתת ברישא ולא הולד ש"כ חמחי נקט בן יום חחד עובר נמי נוחל ומנחיל וי"ל דבן יום חחד פסיקא ליה למיתני נוחל ומנחיל: **ופרכם** תלתא פרכוסי. ותיפ דגרס עד תלתא פרסי פירוש מהלך שלש פרסאות: **בכור** שנולד אחר מיתת האב אין נוטל בחלק בכורה מאי טעמא יביר בעינן. קשה לר"י דאמאי לא מפיק ליה מדילדו לו דלעיל דנפ' ים כסף (בכורות דף מז: וסס ד"ה וילדו) דרים ליה נמי גבי כסף דדרים מיניה כסף שיצא דרך דופן אין נוטל בחלק בכורה ים לומר מי לא דילעיגן כסף מקרא מחמיצה לא הוה מוקי לה' קרא בפשוט ולא בפשוט וכן בפ' יש נוחלין (לעיל דף קכ.) דמפיק מוילדו לו ניחא לטומטום אין ממעט בחלק בכורה ומוהיה הכן הכסף מפיק דכסף טומטום אין נוטל פי שיש התם נמי מי לאו דילעיגן כסף מקרא מחמיצה לא הוה מוקמי קרא דוילדו לו בניס בפשוט ולא בכסף וכשמת מתי שפיר ולא מקשי ממ"ה לא ניפוק דופן חיו ממעט בחלק בכורה מוילדו לו כדמפעטינן בכתובות מיניה לאין בכור יוצא דופן נוטל פי שיש ולא ולמי כל כמה ליכא מדי קלקי לא מוקמי ולא מכסף ולא מפשוט: **והלכתא** המובה לעובר לא קנה. פירש ריב"ם דביומא הכתה מתיליה יכול להיות דהלכה כר' יוסי דתמרינן בפרק אלמנה (יבמות דף מז. וסס ד"ה לוכלין) דהודו לו חכמים לרבי יוסי דמתמר טעמיה לף על פי שלא חזרו כהם נרחה דהלכתא כוותיה כיון דמתמר טעמיה: ושמנה מנים הנותרים יחלקו בין שלשתן לחזקן ושמעון ולוי כל אחד יטול שלש מנים חסר שלים וגם אם יחזור וימות לוי יטול אחיו בחלקו נמצא לחזקן טוטל חרבעה מנים חסר שלים חלק פשיטותו ומחצית של חלק לוי דהיינו מנה ושלים סך הכל ז' מנין וחם היו עשרה אחין יחלקו חלק לוי לעשרה חלקים וחלק בכורה לף יוח מקדמותו: **וילדו לו בניון.** כשנולדו לחזקן אחיו אמר רחמנא למתנת לתת לו פי שנים (דברים כא) חלק בכורה על אחיו שכם אחד מכל עובר הנולד לאחר מיתתו של אב לף קרינא ביה וילדו לו ונגבי חלק בכורה כמאן דליתא דמי ויטול הכבור חלק כפול גדול לפי חסנון אומן אחין הנולדים בחיי אחיו: **כבור הנולד לאחר מיתת האב.** כגון ילדה תאומים זכר ונקבה ויש לו לזכר ב' חלקים ולנקבה חלק אחד ואין לה בנכסי אביה אלא מזונות בלבד ואם מתו הזכר ונשאר הנקבה יורשת את הכל: **יביר בעינן.** וכיון דנולד בחיי אביו לף לחזקו אביו ולף הכירו מימיו הוחיל ורחוי להיכרת אין היכרת מעכבת בו כלל' ורק לכל הלחות בגילה כו' (לעיל דף פא:). בפר"ת: **ות"ם מצמינהו.** לחייבים רב נחמן לרב הונא לעיל (קמח:) האומר חס ילדה חשחי כו': **קרוכה אצל בנו.** וגמר ומקנה בכל לבו חצל לעובר אחר לף קנה: **בגדפתה.** דמן בגדל עיר שנולד בה וכתבי רב שרירא היא מוכרת: **כי עשרה.** לפרקומי למילחת: **והלכתא המוכה לעובר לף קנה.** כרבי יוחנן וכגון שחיו בנו חצל המוכה לעובר שמעו חצמו קנה בדעתו של חדם קרוכה חצל בנו: **נכסי לבני דיבור ניך מינאי.** ולף היתה חצמו מעוברת הלכך לף קנה כדלקמן דכתב"ג לף חמרינן דעתו של חדם קרוכה חצל בנו חלא דמוכה לעובר שחעוברה חצמו כבר ושוב מלחתי כן בפר"ת: **כריס קשיפא.** מחצמו רחשונה: **יקנה כחד כרא כו'.** יקנה כחחד מן הבנים העתידים להולד מחצה זו: **אין חולק לטליא במקום בניא.** לף על גב דבניא לף קנו בכמה מחנה זו לפילו חלק חחד דהא ליתנהו לפילו עובר דיומא דעתו של חדם קרוכה חצל בנו ולא יקנו חלא בחורת ירושה במיתת חבים לפ"ה בריס עליה קנה בכמה מחנה זו חלק חחד מלכד חלקו שיורש עם חחיו: אין חולק לטליא כנגד חחד מהן מולקין בחרבעה חלקים ויטול זה חלק חחד מהן וחחרין ומולקים שלשה חלקים הנותרים לחרבעה ויטול כל חחד חלק חחד בחורת ירושה: **עליה.** תינוק גדול כדחמר בפרק המוכר חת הספינה (לעיל דף פא:) דחמר ר"ש נחמן היכיכא כי הוו מטיילין טליא וטליחא כבר שב חרי בשוקא ולא הוו חטאו: **במקום בניא.** כשיבאו הבנים חת חביהן חית חולק לטליא עמהם לבד ירושתו כדפרישית: **אין חולק לטליא.** חלא חלק ירושה בלבד כדחמרי' [קמא.] דקני כחמור הוא דקחמר ליה קני כחחד מן הבנים שיהיו לו וכי היכי דחינהו לף קנו עדיין חפילו עובר בשעת חתנה חיהו נמי לף קנה שחלית חתנתו בחתנת הבנים: וכרכים

עין משפט נר מצוה

יח א ב ג מי' פ"ג מהל' נחלות הלכה ה סמג עשין כז טור ושו"ע חו"מ סי' רפ"ב סעיף ה (וכ"כ הלפס ומלגתן פ"ח דף ריפ:): **יט** ד מי' שם הלכה ג טוש"ע שם סעיף ג (וכ"כ הלפס שם): **כ** ה מי' פכ"ג מהלכות מכירה הלכה י ופ"ח מהל' זכיה הלכה ה סמג עשין פג טור שו"ע חו"מ סי' רי סעיף ג ומי' רנג סעיף כו: **כא** ו מי' פכ"ג מהל' מכירה הל' י סמג שם טור ושו"ע חו"מ סי' רי סעיף ג:

רבינו גרשום

והא הוה עובדא. דמתה אמו ואח"כ פרכם העובר ג' פרכוסי אלמא דבתר הכי תיי: (מדרי דהוה). שזומה חיוחר לוגב הלטאה שמחחתכת ומפרכסת וההוא תיותי אינו חיוח: מר בריה דרב יוסף משמיה דרב: אמר. הא דקחני מחני' חינוק יום אחד נוחל ומנחיל הכי מפרש לה לומר שממעט בחלק בכורה. שאם היו ט' אחין וזה התינוק נחלק הנכסים בי"א חלקים ונוטל הבכור פי שנים דאי ליתא להאי לא היו כחלקין אלא לי' חלקים ונוטל הבכור כ' חלקים ואם מת האי תינוק יחלקו חלקו בשוה ביניהן: אבל עובר אינו ממעט: שלא היה כלים ולעולם המזכה לעובר קנה: מאי טעמא. אינו ממעט: וילדו לו בנים. בחייו ממעני: בכור הנולד לאחר מיחת האב. כגון שילדה חאומים וניכר הבכור שיצא חחלה: כהני חלח לישני דרבא. חדא לומר שממעט בחלק בכורה והני חחרני: ואם חאמר אם ילדה אשחו זכר ישול מנה ילדה נקבה נטל מאחים דמשמע המזכה לעובר קנה. משנחינו היינו טעמא דהאיל ואדם קרוב אצל בנו: אייתי לי עשרה. כדי לפרסומי מילחא דיחידה: אמר ליה זיל קני מיניייהו: כשנולדו יירשו את אביהן ויחלקו את ירושתן אי האי נפיב טפי אי לאו ולדברי הכל המזכה לעובר לא קנה: ר' אבין ורבי מיאשה ורבי ירמיה אמרי אית חלק לטליא. לבחור זה בממקום בניא דיחידי ליה כלומר מעכשיו זיכה לו חלק אחד מנכסיו כאחד מן הבנים שיהיו לו ויחלקו המחר וישול גם הוא חלקו עמהן ומחחלה ישול אחד קודם חלוקה שאם יחיו לו הבנים ג' לבד ישלא יטול הוא ו' רוב הנחלה חחלה ומן המחר יטול כאחד מהם: ר' אבהו ור' יצחק נפחא ור' חנינא ליח חולק טפי לטליא. האי בר קשישא ליח ליה שום חלק טפי בממקום בניא אלא יטול כאחד מהן ולא שום חלק יותר: אמר ליה. ר' ירמיה: פשימא דהלי כוותן דאנן קשישן מינייהו. אלא מאי קא משרת דהלכתא כוותיהו לא ורדקי אחון: מידי בקשישא חלא מילחא בטעמא ושעמא דילן מסחבר טפי. וא"ל ר' ירמיה ואימא לי טעמא מאי ליח חלק לטליא. אמר ליה ר' אבהו זיל לגבי דר' אבין כו':

ט) כהנר ג"ע דממי' חש נחלה דקחמר. ותלוי ע"ל חלק לחמר בנחלה תחלה וכו'.

מסורת הש"ס

ב) [ערכין ז. נדה מד.: חולין כח.]. ג) [לעיל קלט.]. ד) יבמות מז: כתובות ז. [ובחוס שם. ד"ה]. ה) [נדה מב.]. ו) [לעיל קיד.]. ז) [נדה מד.]. ח) [ל"ל ר' יחמן]. ט) [ע"ם הפי' שכתבתי תוס' נדה מד. ד"ה ליטו ע"ש].

תורה אור השלם

1 כי תהיין לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה וילדו לו בנים האהובה והשנואה והיה הבן הבכור לשנואה:
דברים כא טו

2 כי את הבכר בן השנואה יכיר לתת לו פי שנים בכל אשר ימצא לו כי הוא ראשית אנו לו משפט הבכרה:
דברים כא יז

הגהות הב"ח

(ב) תוס' ד"ה דהוה ומי' דלמתר בפרק השוחט דמתה תמו:

מוסף רש"י

והא הוה עובדא ופרכם. עובר שנמצי תמו תחר מיתתה חלחה פרכוס, חלמא היה מיית כרגס (נדה מו:). אזנב הלטאה. שם מחחכון מוחם מפרכסת ומחיכה חמי"ם שחין לה חיות (ערכין ז:). שהרי זנב הלטאה מוחך לחחה לגמרי והיא מפרכסת, מיחוך חוא מזכת (חולין כח:). בגדפתה. גפל חגדה, כ"ל שם מקום שהוא נכנל שמתי בגדד (יבמות מז:) עיר שנכנל ושמה בגדת, נפסק שלהו של שריף נחון היה מזכת (כתובות ז:). בי עשרה. לפרקם חת הדבר (יבמות מז:). המזכה. מחנה על ידי חחר, לעובר. שנמצי תמו, קנה (כתובות ז:). דאכרתה ניהליה. פירשתי לו טעמא (נדה מב.).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com